

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 763/05
30.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубомира Вучковића, председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Драгана Аћимовића, чланова већа и саветника Небојше Павловића, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл.24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о жалбама, браниоца оптуженог и Окружног јавног тужиоца у Краљеву, изјављеним против пресуде Окружног суда у Краљеву К.58/03 од 24.02.2004. године, у седници већа одржаној у смислу чл.375. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештених оптуженог АА, његовог браниоца, адвоката АБ и Републичког јавног тужиоца, дана 30.05.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Уважењем жалбе Окружног јавног тужиоца у Краљеву, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Краљеву К.58/03 од 24.02.2004. године, тако што Врховни суд оптуженог АА, за кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл.24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за које је оглашен кривим том пресудом, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 2 - две године, у коју ће се урачунати време проведено у притвору од 03.11. до 01.12.2003. године, док се жалба браниоца оптуженог АА одбија као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Краљеву К. 58/03 од 24.02.2004. године:

- оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл.24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и за исто осуђен на казну затвора у трајању од 1 - једне године у коју се урачунава време проведено у притвору од 03.11. до 01.12.2003. године;

- одлучено је да оптужени плати на име трошкова кривичног поступка износ од 16.553,62 динара и на име паушала износ од 2.000,00 динара;

- оштећени ОО, за остваривање имовинско-правног захтева, упућен је на грађанску парницу.

Против означене пресуде Окружног суда у Краљеву жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Краљеву, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд уважењем жалбе преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженог АА осудити на строжију казну затвора и то у границама прописаним за извршено кривично дело;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд уважавањем жалбе укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак да пресуду преиначи у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, те оптуженог АА огласи кривим због кривичног дела из чл.23. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и за то дело осуди на блажу казну или пак да му за исто изрекне условну осуду.

Бранилац оптуженог је у изјављеној жалби захтевао, да у смислу чл.375. ЗКП, заједно са оптуженим, буде обавештен о седници већа.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж. 906/05 од 10.05.2005. године, предложио Врховном суду да уважи као основану жалбу Окружног јавног тужиоца у Краљеву и да одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА.

Пошто је поступљено у смислу чл.375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештених, оптуженог АА, његовог браниоца, адвоката АБ и Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао и у смислу чл.380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и става Републичког јавног тужиоца из цитираног поднеска, нашао:

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка а ни повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени, у смислу чл.380. ЗКП пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА оспорава првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. став 1. тач.11. ЗКП, јер жалбени суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме, противно наводима у жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође се из наведених разлога види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану оптуженог, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалби неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што је питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

У суштини се жалбом браниоца оптуженог АА, првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези повреде кривичног закона, тако што се указује да првостепени суд није правилно ценио одбрану оптуженог и изведене доказе и тако што се указује да је првостепени суд погрешно што није прихватио предлог одбране, да се у доказном поступку као сведок саслуша командир станице полиције у Рашки и да се прибаве записници о препознавању, сачињени поводом критичног догађаја у СУП-у Рашка, те да се изврши увид у исте, а што све по браниоцу представља пропусте због којих је првостепени суд у побијаној пресуди погрешно утврдио одлучне чињенице.

По оцени овога суда неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог којим оспорава првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд свестрано и правилно ценећи изведене доказе, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривичној ствари и наведено образложење у првостепеној пресуди прихвата жалбени суд и на исто упућује.

Наиме, да је оптужени АА починио радње описане у изреци првостепене пресуде, произилази из јасног, детаљног и недвосмисленог исказа оштећеног ОО, из кога произилази да му је оптужени у критичној ситуацији, а у околностима како су описане у изреци првостепене пресуде, металном шипком нанео повреде, које су такође описане у изреци првостепене пресуде, а произилази и из изведених доказа којима се потврђује исказ оштећеног ОО и то из медицинске документације, налаза вештака и из исказа више сведока који се уклапају са исказом оштећеног, па су код таквог стања ствари супротни жалбени наводи браниоца оптуженог, да није поуздано утврђено да је оптужени починио радње које су му стављене

на терет, оцењени као неосновани жалбени наводи.

Сем тога, сам оптужени АА, пред судом признаје да је у критичној ситуацији ударио оштећеног полицајца ОО, али не на начин и у околностима како произилази из исказа оштећеног ОО, што и по оцени овога суда с обзиром на све изведене доказе, очигледно представља исказ који је смишљен у циљу умањења кривичне одговорности, што првостепени суд у побијаној пресуди правилно цени и о томе даје довољне и јасне разлоге, као што и о исказима сведока које у целости не прихвата као истините, такође даје довољне и јасне разлоге.

Код стања ствари где је поуздано утврђено да је оптужени АА лице које је нанело предметне повреде оштећеном полицајцу ОО, првостепени суд правилно није прихватио предлог браниоца оптуженог, да се од СУП-а у Рашки прибаве записници о препознавању, а што се тиче околности у вези узрока настанка сукоба и саме природе сукоба који су се догодили тога дана у Рашки када се играла фудбалска утакмица, правилно и потпуно првостепени суд утврђује чињенично стање које је било неопходно утврдити у овом предмету а из кога произилази да је оштећени ОО, као припадник полиције, законито и по правилима службе поступао у критичној ситуацији, па је стога првостепени суд правилно одлучио када није прихватио предлог браниоца оптуженог да се као сведок у овом предмету саслуша командир станице полиције у Рашки.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, по оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи оптуженог АА, па је правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из чл.24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, правилно је примењен закон, јер се у радњама овог оптуженог стичу објективна и субјективна битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

По оцени овога суда, радње оптуженог АА које се састоје у повређивању оштећеног полицајца у ситуацији када оштећени као службено лице покушава да савлада отпор који пружа лице које крши јавни ред и мир, не могу да представљају обележја кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из чл.23. Закона о јавном реду и миру, већ радње кривичног дела спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл.24. Закона о јавном реду и миру, пошто оштећени полицајац том приликом није довршио службену радњу коју је предузео у обављању послова безбедности односно одржавање јавног реда и мира, пошто је у томе спречен нападом оптуженог АА.

Такође, неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог, којим указује да је оптужени у критичној ситуацији поступао у стању крајње нужде, пошто крајња нужда постоји када је дело учињено ради тога да учинилац отклони од себе или другог истовремену нескривљену опасност која се на други начин није могла отклонити, а притом учињено зло није веће од зла које је претило, што у овом предмету очигледно није случај.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд налази да се жалбом Окружног јавног тужиоца у Краљеву основано а жалбом браниоца оптуженог АА неосновано оспорава првостепена пресуда због одлуке о казни.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности из чл.41. ОКЗ које су од значаја за изрицање казне и исте навео у својој пресуди, међутим, тако утврђене околности првостепени суд није одговарајуће ценио, када је оптуженог за извршено кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из чл.24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за које је законом предвиђена казна затвора од најмање 5 - пет година, осудио на ублажену казну затвора у трајању од 1 - једне године, у коју ће се урачунати време проведено у притвору.

Ово зато, јер првостепени суд није дао одговарајући значај тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела као и степена кривичне одговорности оптуженог АА, што све Окружни јавни тужилац у Краљеву основано указује у изјављеној жалби.

Стога је Врховни суд, уважањем жалбе Окружног јавног тужиоца у Краљеву, преиначио првостепену

пресуду у делу одлуке о казни, тако што је оптуженог АА за извршено већ цитирано кривично дело из чл.24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, применом чл.42. и 43. ОКЗ, осудио на казну затвора у трајању од две године, у коју ће се урачунати време проведено у притвору, налазећи да је оваква казна сразмерна друштвеној опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог као извршиоца, те да је таква казна у конкретном случају нужна и довољна, да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5. став 2. ОКЗ, постигне сврха кажњавања из чл.33. истог закона, па су стога супротни жалбени наводи браниоца оптуженог, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, а на основу чл.388. и 391. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, за Председника већа-судија,
Небојша Павловић, с.р Милена Инић-Дрецул, с.р.

За тачност отправка

вг